
Wyrok z dnia 9 marca 1983 r. V KR 13

Palestra 29/9(333), 99

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego. Jest on odpowiedzialny — podobnie jak prezes Sądu Wojewódzkiego w razie sporu zbiorowego pracy w zakładzie pracy — za przygotowanie pod względem formalnym prawidłowego postępowania o rozstrzygnięcie sporu zbiorowego pracy. Specyfika sporu zbiorowego pracy sprawia, że sprawa, którą omawiam w głosie nie ma charakteru sprawy cywilnej i nigdy nie

zostanie, w obecnym stanie prawnym, podana rozstrzygnięciu sądu.

W toku postępowania przygotowującego właściwy bieg sprawy przed kolegium arbitrażu społecznego, za które w tego rodzaju sprawach jest odpowiedzialny wyłącznie prezes właściwego sądu, decyzja zapada w drodze zarządzenia. Jest ono wyłącznym źródłem właściwości kolegium arbitrażu społecznego.

Andrzej Świątkowski

2.

WYROK

Sądu Najwyższego
z dnia 9 marca 1983 r.
V KR 13/83¹

Teza tego wyroku ma brzmienie następujące:

Do bytu przestępstwa określonego w art. 275 § 1 k.k. konieczne i wystarczające zarazem jest ustalenie od strony przedmiotowej, że sprawca wziął udział w zbiegowisku publicznym charakteryzującym się tym, iż jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtownego zamachu na osobę lub mienie. Sam udział w takim zbiegowisku wyczerpuje znamiona omawianego przestępstwa. Do strony przedmiotowej czynu poszcze-

gólnego uczestnika zbiegowiska nie należy zamach gwałtowny na osobę lub mienie.

Od strony podmiotowej natomiast konieczne jest ustalenie umyślności działania sprawcy wyrażającej się w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym brania udziału w zbiegowisku ze świadomością, że uczestnicy tego zbiegowiska dopuszczają się wspólnymi siłami gwałtownego zamachu na osobę lub mienie.

3.

WYROK

Sądu Najwyższego
z dnia 22 kwietnia 1983 r.
Rw 279/83²

Teza tego wyroku ma brzmienie następujące:

Występek określony w art. 275 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym,

a więc sprawca musi mieć świadomość, że bierze udział w zbiegowisku

¹ Wyrok opublikowany w CSNKW z 1983 r., nr 10—11, poz. 88.

² Wyrok opublikowany w OSNKW z 1983 r., nr 12, poz. 100 oraz w OSPiKA z 1984 r., z. 2, poz. 32. Patrz też: wyrok SN z 5.XI.1982 r. II KR 260/82, OSN PG z 1983 r., z. 5, poz. 54.